BESTIOLES AMIGYES

ARTURO BALLESTER

NY PUBLIC LIBRARY THE BRANCH LIBRARIES
3 3333 09269 0011

REFERENCE
E 820210 NB
DLC

CA Lopes Vieira
Bestioles amiques

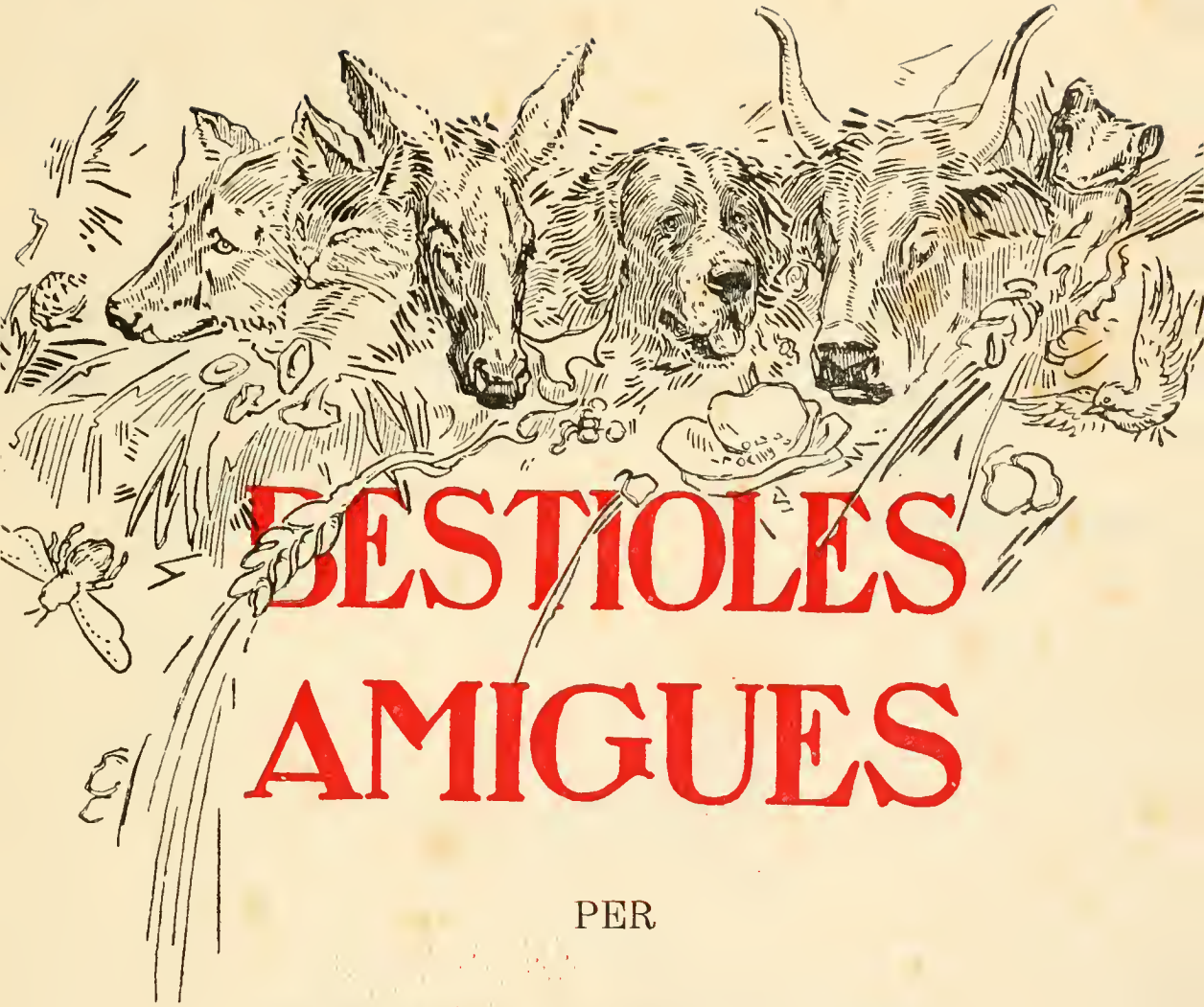

BESTIOLES AMIGUES

PER

AFFONSO LOPES-VIEIRA
: I. RIBERA-ROVIRA :
FERRAN MARISTANY
: IL·LUSTRACIONS DE :
RAUL LINO I ARTUR
: : BALLESTER : :

EDITORIAL «CERVANTES», R. CATALUNYA, 72
BARCELONA

EL GOÇ

El Goç

PROPERTY OF THE
CITY OF NEW YORK

L goç,
Que fa—«bob, bob, bob»,
Es dels amics de l'home el més amic de tots.

Es bon amic, bon companyó,
Valent, fidel al seu amo i senyô;
Es lleal,
Servicial
I té un cor d'allò
Més bo.

Que el seu amo ho digui, si li té o si no!

Quan un hom torna a caseta,
Es el goç o la goceta,
La cúa remenant de tan content,
Que, tot rient,
Amb ulls brillants d'emoció,
Va dient:
«—Que sigui ben vingut el meu senyó!»

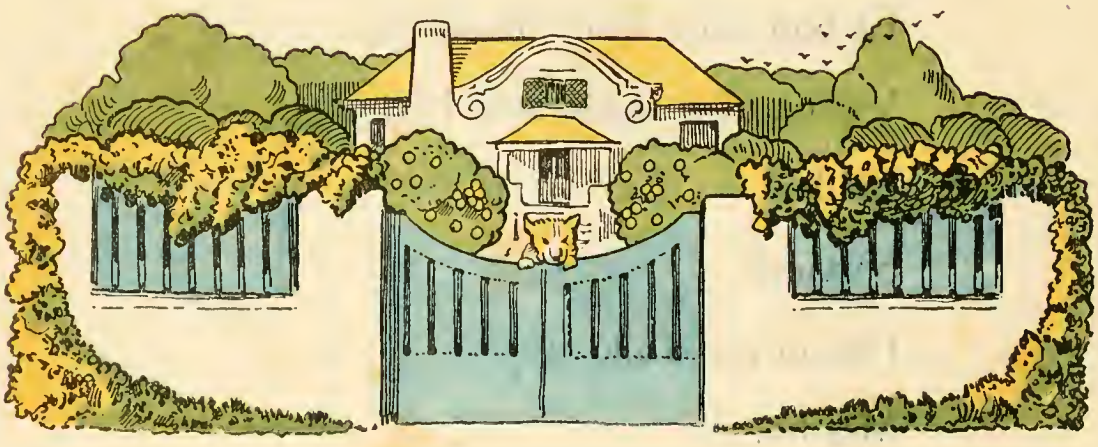

El goç,
Que fa—«bob, bob, bob»,
Es dels amics de l'home el més amic de tots.

Que el ceguet ho digui, si és amic o no!

No heu vist mai passar un ceguet
Pel caminet
Portant el seu gocet
A la mà?
Què fora del ceguet
Sense la guía del seu amiguet,
Del seu cà?

Camina i no encepega, el bon ceguet,
Perque el seu mort esguard va
Despert dintre les nines del seu cà...

El goç,

Que fa—«bob, bob, bob»,

Es dels amics de l'home el més amic de tots.

El pastor que ho digui, si ell ho és o no!

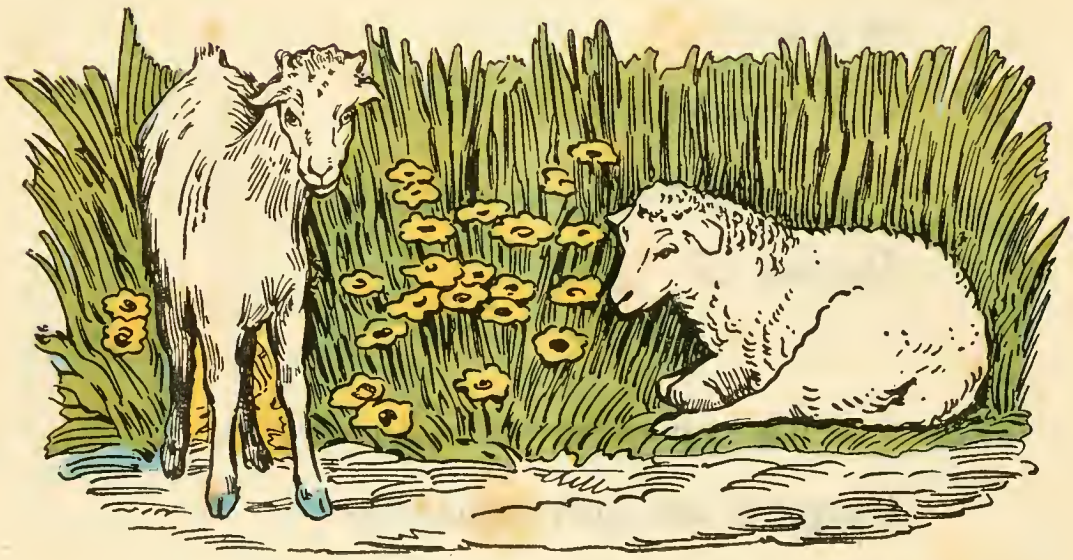

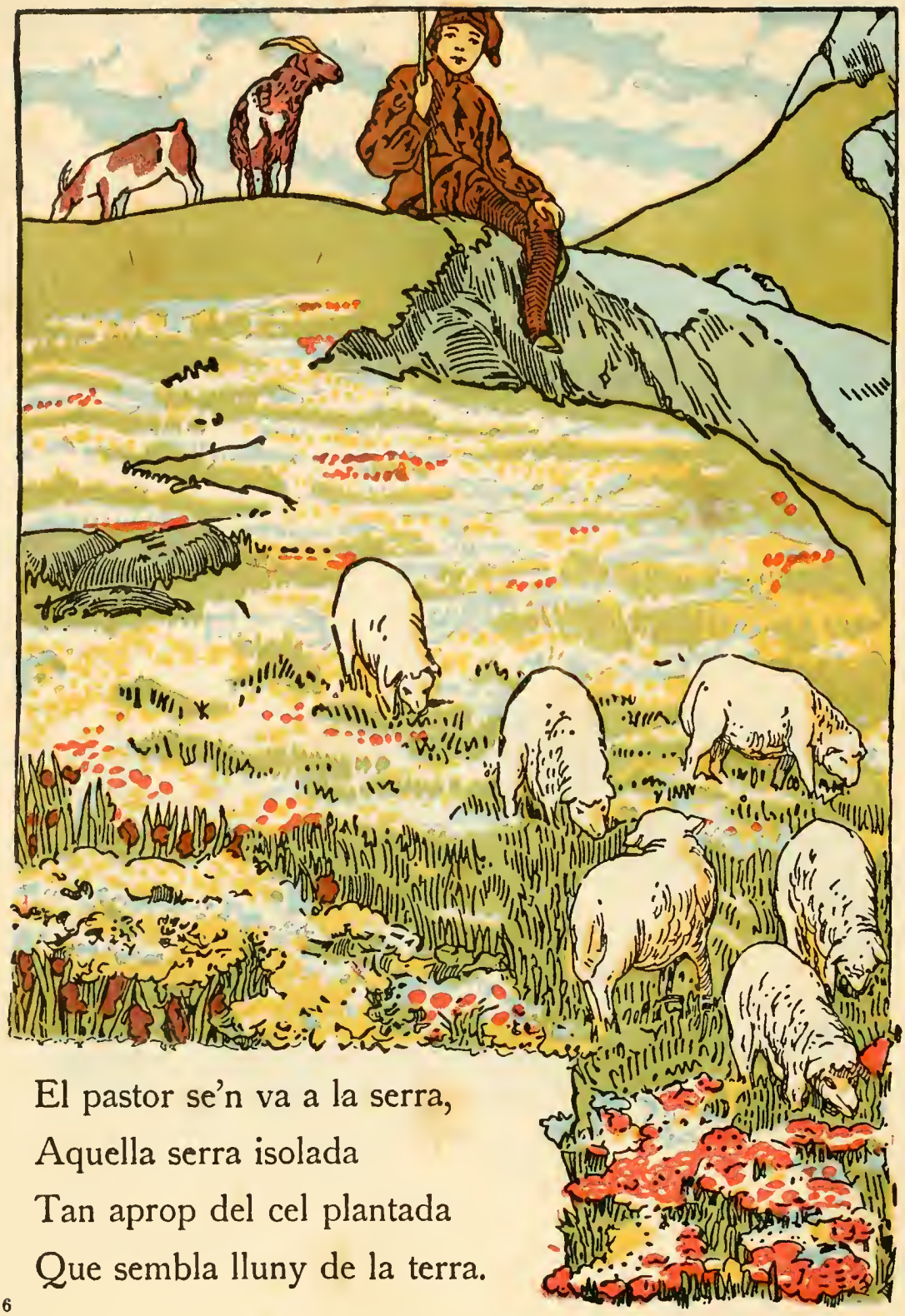

El pastor se'n va a la serra,
Aquella serra isolada
Tan aprop del cel plantada
Que sembla lluny de la terra.

El pastor mena el remat,
Les ovelles i els moltons
I també els mansois xaiets,
Les cabres i els cabridets
Que saltironen bufons.

El pastor mena el remat
I es va sentint
El ninc, ninc
De les fines esquelletes
Dringant per l'aire,
No gaire,
Com campanetes...

El pastor mena el remat.
Mes, veiam: qui guarda les ovelletes
I les maretes,
Dels llops i dels ossos?
—Els goços!

Són els goços tan valents
Guardians,
Que diuen als llops errants:
—Llops dolents, llops dolents

Que els remats ens devoreu,
Toqueu-me el meu, si goseu!

I, de lluny, els llops dolents
Se miren els xais contents
I refiats,
Tan ben guardats,
Per por dels goços lleals
I per por dels seus uials!

El goç,
Que fa—«bob, bob, bob»,
Es dels amics del l'home el més amic de tots!

Que el pagès ho digui, si ell ho és o no!

El pagès, cavant, cavant
Ha passat tot el sant día,

Treballant
Les terres de la masía,
Les terres d'altri, bon jornaler,
Bon masover
Que d'aquella terra erma, eixerreída,
N'ha fet terra de blat, terra florida,
Regal del propietari
Que a la fi és qui es gaudeix d'aquell calvari!

I el pagès, tan bon feiner,
Sols té un amic verdader!
Un amic fidel, segû,
Que ell s'estima com ningú!

Mentres ell cava l'hortet,
Fanga o sembra el seu trocet,
Quïetó vora el cistell
El contempla el seu gocet

Amb tant d'amor,
Dolor i enyor,
Com dient-li amb mirada dolorida:
—Quina vida, quina vida!
Pogués treballar per ell!

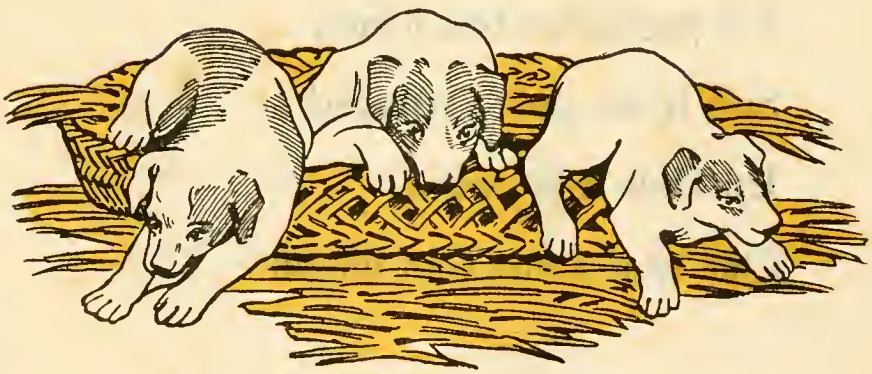

EL GAT

El Gat

L gat, dalt la finestra seva,
Al sol, que està resplendint,
Va dormint,
Va pensant,
Va somniant:

—«¡Oh, encisadora casella,
Tota meva, tota meva,
No n' hi ha pas d' altre com ella!»...

El gat, dalt la finestra seva,
Al sol, que està resplendint,
Va dormint,
Va pensant,
Va somniant:

—«Les nits d'hivern,
Nits d'infern,
Quan el vent, en un lament
Llarg i lent,
Llença un udol d'agonia,
I la pluja va caient,
Truca els vidres poc-a-poc
I es destria,
Que és bo dormir caragolat
I ajaçat
Vora el foc,
Lluny de la flama i el fum,

Fent «rum-rum-rum-rum-rum-rum»...

«Oh, encisadora casella,
Tota meva, tota meva,
No n' hi ha pas d' altre com ella!...»

El gat, dalt la finestra seva,
Al sol, que està resplendint,
Va dormint,
Va pensant,
Va somniant:

—«No tinc enveja de res:
Ni dels ocells voladors,
Ni dels cavalls saltadors,
Ni dels peixos nedadors;
No tinc enveja de res,
Ni de ningú...

Veiam si hi pot haver algú
Més feliç i més després,
Tant si fa sol, plou o neva...

«Oh, encisadora casella,
Tota meva, tota meva,
No n'hi ha pas d'altre com ella!»

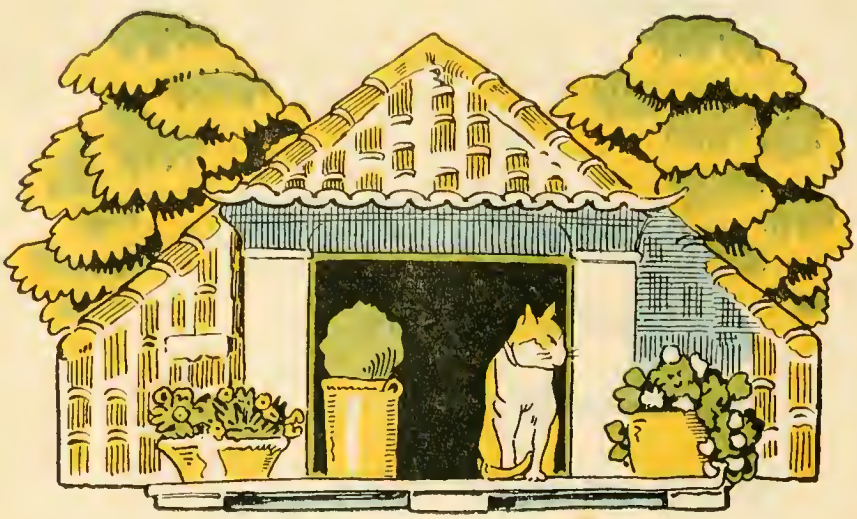

EL BURRET

El Burret

POLIDETS,

Els burrets,

Van seguint els caminets.

Van trescant pels caminals,

Pels llarguíssims camí-rals.

Porten llenya, porten sacs,

I ho soporten tan manyacs!

Porten coses a mercat,
Dins l'alforja carregat.

I ho transporta bé, el burret,
Amb un pas tot menudet.

Menudet,
Però molt segû;
Seguidet,
Que no l'atrapa ningú.

I treballa adelerat
Amb seny i amb humilitat.

Els burrets,
Polidets,
Sempre van
Caminant
«Tras-tras-tras»
Treballant,
Rumiant,
Sense moure's del seu pas.

Del seu amo què sería
Sense el burret? Què faría?

Què faría, malhaurat,
Sense el seu fidel criat?

I això que moltes vegades
El seu amo, si és dolent,
Me li venta de valent
Garrotades!

I ell, el burret sofridô,
No diu res, el pobriçó.
En els ulls porta el perdó!

S'ha cregut
Molta gent
Que el burret,
L'asenet,

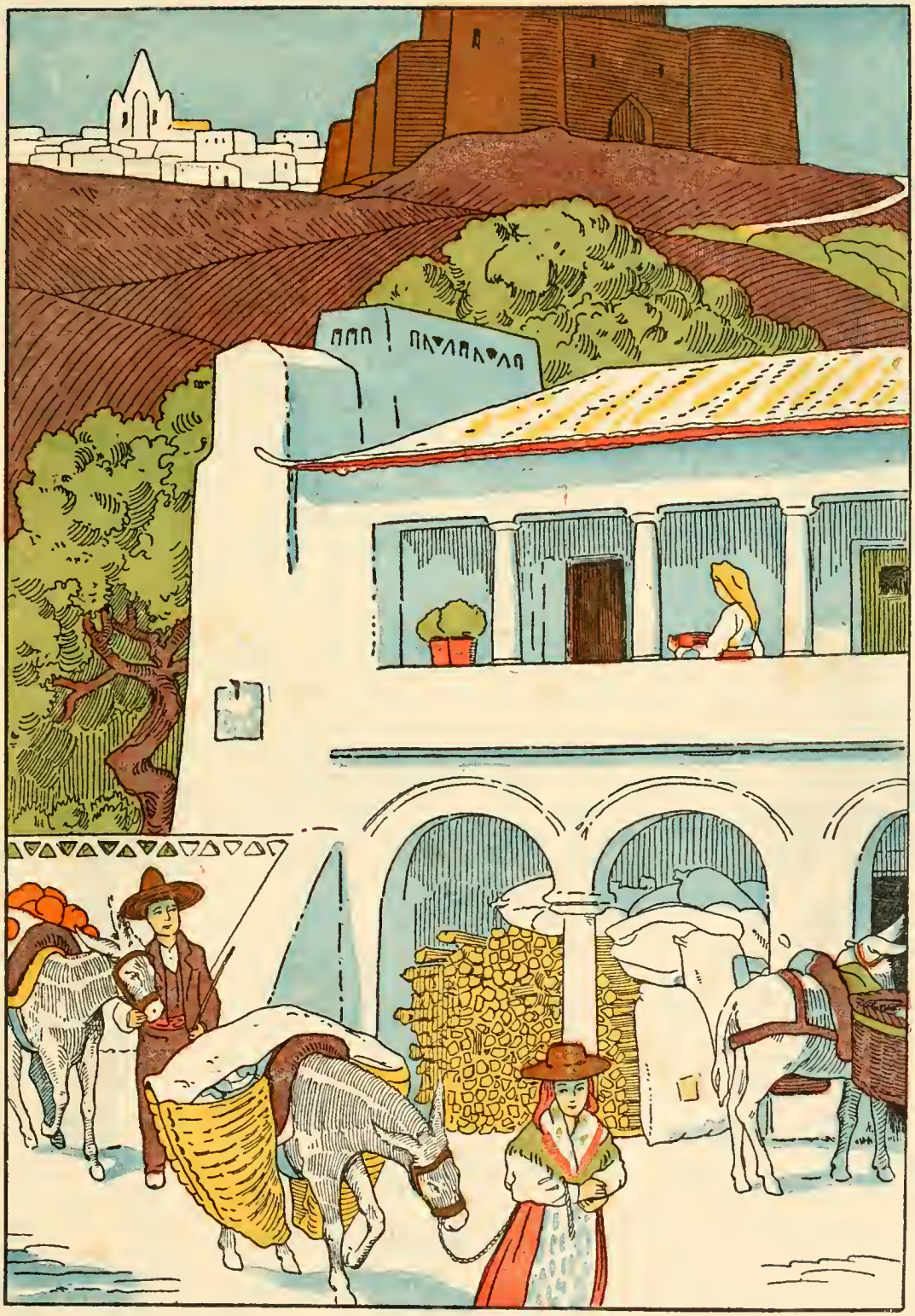

El ruquet,

Es molt poc intel-ligent.

No ho cregueu!

Què us penseu!

Al cap-d'avall

Es més savi que el cavall...

Menja poc,

Menja agram,

Per entretenir la fam;

I una herveta,

Un lletsonet,

Ja fa content el burret!

ELS
BOUS

Els Bous

Els bous! Forts i mansois, bous ferms i bells,
Lleons amb els cors xics com cors d'ocells!

Els bous! Grans com gegants i resoluts,
Tan útils, tan amics i tan forçuts...

Mireu els bous tirant amb estrebades
Aquelles tan feixugues carretades...

El seu còs amb l'esforç tot ell tremola,
I el carro avença i llargament grinyola...

Grinyola el carro amb llangorós lament,
I els bous amunt, amunt cansadament...

I de nit, per la via solitària,
El carro descapdella sa pregària...

I entre la fosca de la nit absorta,
Sembla que el carro plora pel que'l porta...

Mireu-se el bou rodant el bògit vell:
sembla que el bògit va plorant per ell...

El bògit plora i el bou, cansadament,
Roda que roda sens parâ un moment...

I, cap-al-tard, diria aquell que ho veu
Que l'aigüa plora pel bou que la treu.

Prô mireu, també, els bous amb l'alegria
De treballâ el terrer a la llum del dia!

Mireu-se'ls amb l'arada amunt i avall,
Llaurant d'un cap a l'altre de la vall!

I un cant d'amor remou l'aire que calla:
Es la Terra cantant pel que treballa!...

L'arada forga a terra tot passant,
I, mentrestant
Descolga el abriulls,
Els bous la beneëixen amb els ulls...

En sense les suors dels bous cansats,
No haurien pogut mai florir els sembrats!

No veuríem les terres tan florides,
Sense el dolor quiet d'aquelles vides!...

Que allà on els bous han llaurat,
Les fonts fresques hi han brollat,
Les arbredes s'han vestit
I els ocellets hi han cantat,

Les belles flors han florit,
La primavera ha vingut,
El pa s'ha beu repartit
I els homes han somrigut!

LES ABELLES

LES
ABEILLES

Les Abelles

ABELLETES
Menudetes,
Endreçades,
Tafaneres,
Feineres
I espavilades.

Al sol d'or, totes daurades,
Fiblen de les flors del prat

El seu nèctar perfumat.
I diuen, quan van fiblant
dins d'un jardí o d'un verger:
—«Quina olor! Això és el cel!
Ara, lo que s'ha de fer
Es convertir l'olor en mel!»

Vinga volar,
Sens descansar...
Vola que vola
Sens parar mai...

Per fer la bresca,
Tresca que tresca,
Matí a la fresca,
Migdia al sol...

Allarga el vol
Fins cap-al-tard,
Arran de terra,
Dalt de la serra,
Lluny de la mar...
Vola que vola
Sens parar mai!

Viure volant,
Zumzinejant
I treballant
Dintre el seu rusc...

Com unes daines,
A voliaines,
Fent i desfent
El seu camí,

Volant, volant,
Cantant, cantant
així:
—«Oh quina olor! Això és el cel!»
Res hi ha al món, res, com la mel!

Mai l'heu probada?
Mai l'heu gustada?
Talment,
Es or dolç, polit, lluent.

Com que té regust de flors,
De roses de tota mena,
Que les abelles han festejat
I han fiblat
a la claror del sol que tot ho eullumena!...

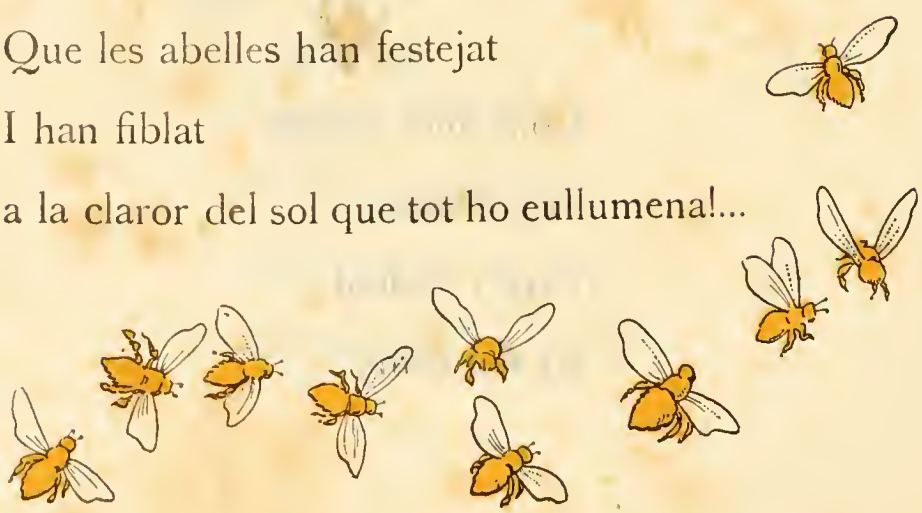

EL GRIPAU

El Gripau

No hi ha millor jardiner,
Ni millor hortolà, per mi,
Que el gripau, bon jornaler
Que cuida l'hort i el jardí.

Guardià de les flors belles,
De l'horta i del fruiterar,
Totjust brillen les estrelles
Surt diligent a rondar...

I ell que sí, vinga caçar
Destruïdores cuquetes
Que maten el fruiterar
I marceixen les floretes.

Per això estan enfadades
Les flors, si algú li fa mal
Al que les té ben guardades
Amb son feinejar lleal.

Guardià de les flors belles,
De l'horta i del fruiterar,
Totjust brillen les estrelles
Surt diligent a rondar...

I al pobre gripau, gojós
De la seva feina ingrata,
Li diuen lleig, fatigós,
I algú el perseguix i el mata!

Però les flors, enfadades,
Ploren i diuen per fi:
—«Ell ens té tan ben guardades
I encara el tracteu així?»

Per'xò, quan, a mitja nit,
El gripau esporuguit
Passa i vigila el seu troç,
Per consolar-lo, les flors,
Amb un xiuxiueig d'abella,
Li diuen maco, a l'orella...

ELS OCELLS

Els Ocells

UE són bufons, tan petitets,
Entremaliats,
Eixelebrats,
Esveradets,
Esbojarrats,
Els ocellets!

Passen la vida cantant,
I volant,
I jogant.

Llencen a l'aire cançons
I refilets
Plens de gràcia i alegria
festejant la llum del dia!

Que són bonics i bufons,
Els pobriçons,
Vius, innocents ocellets!

Passen la vida volant
I cantant
En colles alegres i molt divertides
I quan se posen a les branques florides,
Sembla que les flors vagin refilant!...

Que són bufons, que són vius
Els ocellets
Casadets

Dintre els seus nius,
Criant,
Peixant
I pujant
Els seus fillets!

I, doncs, quan els petitets,
Més crescudets
I plomadets,
Salten del niu,
Piu - piu - piu - piu,
Molt atrevits
I esbojarrats,
pobres ocells,
Sempre amb els pares aprop d'ells?

Llavors, els vells
Venen a dir:

—«Veiam, si caus! Per'qui, per'qui!
Poc-a-poquet,
Que tu ets, encara, un ocellet
molt petitet.
Sí! Sí!
Quan siguis gran ja volaràs;
Llavors podràs
Volar amunt, amunt, travessar l'aire,
Enlaire, enlaire,
Pujant, pujant,
Cantant, rient,
Content,
Tan alt, que el Sol estigui vora teu,
Oh! dolç, gentil i pobre fillet meu!...»

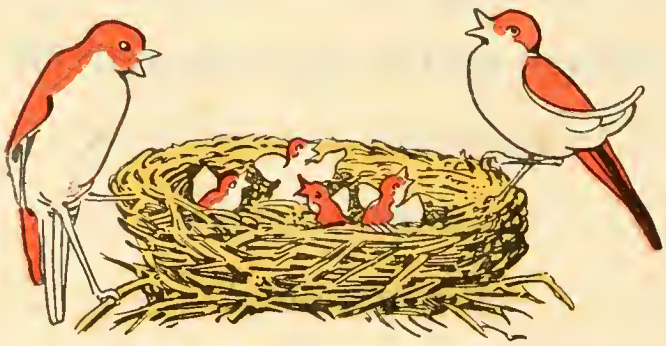

EL LLOP DE SANT FRANCESC D' ASSIS

El llop de Sant Francesc d'assis

L poble, tot espantat,
Era sortit de cacera
Contra el gran llop afamat,
Contra la malvada fera

Que se'ls enduia amb les dents
Carniceres i esmolades
Aquests infants innocents
Petits xais de les remades;

Que assaltant a xics i grans
Venia, de nit, traidor,
Amb els ulls tot flamejants,
Omplint a tothom de por.

Mes, Sant Francesc d'Assis, era
Incapaç de fer cap mal
A ningú, fos home o fera,
Mal fos el tigre reial.

De tan bon cor que tenia
Homes i besties l'amaven
I els ocellets s'aturaven
A la mà que els hi estenia.

I com que el Sant desitjava
Que tothom visqués en pau,
Mentres el poble caçava
Veu's aqui lo que li plau:

Buscar arreu el llop crudel
I havent-lo trobat, per fi,
Cridar-lo amb parla de mel,
Somriure-li i dir-li així:

—«Ah, llop, llop que fas tan mal
I portes tan mala vida!
Si escoltes la meva crida,
Farem les paus... Va formal!

Sé el motiu del mal que fas
I et fa còrrer com un llamp
I t'atía a cada pas:
Tu ets dolent perque tens fam!

Doncs, serem dos bons amics
I jo't donaré menjar;
Acabaràs els fatics
I seràs mansoi i humà.

Promet-me que has de mudar
De vida, en aquest moment,
I en senyal de jurament
La pota hauràs d'aixecar
Posant-me-la aqui a la mà.

Va jurar, el llop... Va complir.
Des de llavors, el mesquí,
Es tan mansoi com un cà!

E 820210 ch

AQUI
Dona fi
El Llibre dels Animals.
El qui el sàpia ben llegir
No podrà menys d'estimâ-ls.
El gocet estimarà
I també el gat casolà;
El burret caminador;
Els bous que llauren el camp;
Les abelles rondinaires;
El gripau, bon hortolà;
Els gentils ocells cantaires
I el llop que ja no fa por
Perque ja ha acabat la fam.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
CENTRAL CIRCULATION
CHILDREN'S ROOM

INDEX

INDEX

Portadella.	Pág.	1
Portada.	»	3
Dedicatòria.	»	5
El Goç.	»	7
El Gat.	»	25
El Burret.	»	35
Els Bous.	»	45
Les Abelles.	»	57
El Gripau.	»	63
Els Ocellets.	»	71
El Llop de Sant Francesc d' Assis.	»	79
Fi.	»	89
Index.	»	91
Colofó.	»	94

CENTRAL CIRCULATION
CHILDREN'S ROOM

AQUEST LLIBRE
DE LES
BESTIOLES AMIGUES,
S'HA IMPRÉS A VALENCIA
EN ELS TALLERS GRÁFICS DE
«LA GUTENBERG»,
EDITAT
PER LA
EDITORIAL CERVANTES
DE
BARCELONA
MAIG DE MCMXX